

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 12 лютого 2015 року № 7 (586)

НА ВІВТАР ВІДВАГИ



Першого лютого, з нагоди відзначення 86-ї річниці створення Організації Українських Націоналістів з ініціативи Львівської міської організації КУН та підтримки обласного Проводу партії, ОУН Львівщини, ГПО «Українська справа» було проведено благочинний концерт у Львівському палаці мистецтв на підтримку Добровольчого батальйону ОУН. Наша співпраця з батальйоном є предметною і конкретною, тож приносить свої плоди. Нещодавно на базі Самбірської організації КУН було проведено спецоперацію, внаслідок якої позашляховик «Форд-Експлорер» було модернізовано і доправлено безпосередньо в Піски. Завдяки підтримці Конгресу Українців Канади передано оунівцям-добровольцям партії препарати для зупинки крові «Целокс».

Отже, в неділю на запрошення організаторів акції відгукнувся поет-пісняр Олександр Шевченко, співачка Наталя Самсонова, гурти «Білі вітрила», «Хрущі», співачка Софія Федина, молодіжний хор «Етерія». Виконавці подарували свою майстерність численним присутнім у залі глядачам. І в тому числі бійцям батальйону ОУН, які з великою вдячністю прийняли щирі пожертви в кількості 6030 грн. Зі словом вдячності у відповідь виступили голова ОУН Львівщини Олег Гринюк, боєць батальйону ОУН Ігор «Інгвар», він же керівник волонтерського центру «Захід», голова ЛОО КУН Тарас Гентош. Він також передав співачці Софії Федині, яка активно допомагає фронту, аналогічну канадську посилку з препаратом «Целокс». Концерт закінчився акапельним виконанням пісні «Ми – націоналісти».

Кошти, зібрані на концерті, передані безпосередньо у зону бойових дій і будуть використані для лікування поранених.

Ігор ДАНИЛИХА,
м. Львів

НА ПУЛЬСІ

ЦЕНТР РЕАБІЛІТАЦІЇ ВЖЕ Й ОСВЯТИЛИ



5 лютого 2015 р. у м. Києві за адресою Дніпровський узвіз, 1, згідно з українськими християнськими традиціями провели освячення нового просторого приміщення штаб-квартири Конгресу Українських Націоналістів, в якому планується відкриття Центру підготовки та реабілітації учасників бойових дій.

Нагадаємо, що минулого тижня відбулась прес-конференція про передачу в оренду приміщення власником – ТОВ «Арт Систем» Конгресу Українських Націоналістів (КУН) з метою реалізації останніми важливих та актуальних соціальних проектів.

Обряд освячення провів митрофорний протопресвітер Української греко-католицької церкви св. Миколая Чудотворця на Аскольдовій могилі Ігор Онишкевич.

На урочистий захід прибули активісти партії, члени Головного Проводу Конгресу, серед яких Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, заступник Голови Конгресу та Спілки Офіцерів України Євген Лупаков, Голова київської міської організації Конгресу Юрій Шепетюк, керівник військово-патріотичної референтури КУН, сотник 34-ї сотні Майдану Революції Гідності Ігор Рудник, головний юрист Конгресу Олег Матківський, а також члени Головного Проводу Михайло Мохналь, Марія Базелюк, Віктор Сердулець, народний депутат ІІІ скликання ВР Василь Кощинець, директор театру «Дзеркало» Володимир Петранюк та інші активісти нашої партії.

Серед гостей, друзів і симпатиків Конгресу були присутні громадський діяч Наталія Осьмак, офіцер батальйону УНСО Ігор Мазур (Тополя), громадсько-політичний діяч, співзасновник АБЧН Тамара Шавладзе, доктор історичних наук Володимир Сергійчук, Голова Національної Ради жінок України Людмила Порохняк-Гановська, Голова Всеукраїнської Ліги Українських Жінок та І заступник голови НРЖУ Марія Петрова, Президент міжнародного фонду «Душа України», всесвітньо-відомий фотограф Сергій Мельникофф та виконавчий директор цього фонду Геннадій Корольов, координатор Майдан Прес Центру Алекс Беккер, відомий волонтер Евеліна (Кримська Татарочка Українська) та багато інших наших друзів і симпатиків.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь зазначив: «Зважаючи на труднощі, які ми подолали з метою отримання цього приміщення в історичному серці Києва, було прийнято рішення його освятити згідно українських християнських традицій перед початком розгорненення повномасштабної діяльності. Адже віднині все, що відбуватиметься в цих стінах – а це і діяльність реабілітаційного центру, і робота АБЧН, і інформаційна діяльність прес-центру та розташування редакції газети «Нація і Держава», – все буде спрямоване виключно на благо України. До того ж, планується багато культурно-освітянських заходів, направлених на національно- патріотичне виховання суспільства».

Закінчення на 3-й стор.

 ВІТАЄМО!

Дарії Гусяк – 91



Четвертого лютого Дарії Гусяк, зв'язковій Головного командира УПА, виповнилося 91 рік.

Близькими родичами її матері були члени Організації Українських Націоналістів – Дмитро Данилишин та Василь Білас. Закінчивши Трускавецьку народну школу, Дарія у 15-річному віці вже тісно контактувала з підпільниками ОУН і виконувала доручення. У 1940 році батька заарештували НКВС, і з того часу він пропав безвісти. Мабуть, відтоді її життєва доля була вирішена. У 1943 р. Дарія Гусяк закінчила торгову гімназію у Дрогобичі. Через постійні загрози арешту разом з матір'ю вона перейшла на нелегальне становище.

Вона і сьогодні – активна громадська діячка. Тісно співпрацювала зі Славою Стецько. Творила разом з нею Конгрес Українських Націоналістів. Їх поєднувала віра в Україну. Аби об'єднати українське жіноцтво, Дарія Гусяк очолила Лігу Українських Жінок, яка без неї немислима. Вона і нині активно працює з ЛУЖанками, дає поради. Довгі 25 літ жінка була в'язнем тюрем і таборів комуністичного режиму. Львів, Київ, Верхньоуральськ, Володимир, Мордовія. Коли вийшла з ув'язнення, довгий час була позбавлена можливості повернутися в омріяну Україну. До Львова вдалося повернутися лише 1995 року.

Сьогодні Дарія Гусяк не раз згадує героїчні і драматичні сторінки свого життя. Спочатку співпраця з Ольгою Ільків та Мартою Пашковською, згодом знайомство з Катериною Зарицькою. І, звичайно, Роман Шухевич. Вступ до лав ОУН на Великдень 1948 року. Причому присягу у неї приймав сам командир.

Дарію Гусяк нагородили орденом Лева, заснованим Львівською міською радою. Від держави вона нагороджена орденом Княгині Ольги.

Ми вітаємо нашу дорогу подругу Дарцю з днем народження і віримо, що Господь подарує їй міцне здоров'я й наснагу дочекатися до нашої спільної Великої звитяги над імперією зла.

З роси Вам і води!

Провід Львівської обласної організації КУН

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає видатну учасницю національно-визвольної боротьби із 91-ю річницею від дня народження. Життя її завжди буде для нас прикладом безмежної любові до України, відданості ідеалам свободи. Щиро зичимо дорогій подрузі Дарії міцного здоров'я та довгих літ життя.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів



ЛИЦАР ЧЕСТІ

ПОХОВАЛИ ІСУ МУНАЄВА



У неділю, восьмого лютого, в Дніпропетровську, поховали командира Міжнародного миротворчого батальйону ім. Джохара Дудаєва, генерала Збройних сил Чеченської Республіки Ічкерія Ісу Мунаєва, який героїчно загинув першого лютого в боях під Дебальцевим Донецької області. Поховали героя відповідно до мусульманських традицій і обрядів. За побажанням рідних генерала Іси Мунаєва похорони відбулися у вузькому колі близьких людей.

У батальйоні висловили подяку всім тим, хто брав участь у пошуках тіла Мунаєва і, ризикуючи своїм життям, виніс його із зони активних бойових дій. Огляд тіла військовими лікарями-експертами показав, що загибель Мунаєва була миттєвою внаслідок попадання крупного осколка в область серця. У наступні вихідні, 14 або 15 лютого, в Дніпропетровську планується віче пам'яті генерала Іси Мунаєва. Лицар честі, він залишиться в пам'яті українців, які понад усе цінують свободу, національним Героєм. Орден Свободи – це та нагорода України, якої, ми віримо, буде удостоєний легендарний воїн Іса Мунаєв.

Після смерті Мунаєва Міжнародний миротворчий батальйон ім. Джохара Дудаєва, який бере участь у бойових діях на Донбасі на боці України, очолив Адам Осмаєв. У батальйону – чимало проблеми із спорядженням, амуніцією, оптичними приладами тощо. Про хронічну нестачу продуктів харчування чеченці, аскети за характером, не говорять. Вважаємо своїм обов'язком надати допомогу бійцям батальйону ім. Джохара Дудаєва.

У військових батальйону такі потреби: термобілизна, розвантажувальні жилети, тактичні ремені, портупеї, тепла форма, предмети гігієни, вода, продукти харчування. Їх можна принести за адресою: м. Київ, вул. Антоновича (Горького) 3Б, Конгрес Українських Націоналістів, редакція тижневика «Нація і держава». Телефони: 501-02-48, (063) 163-29-25 (Тамара).

Для тих, хто бажає підтримати бійців фінансово, повідомляємо реквізити:

4149 4978 1443 2300.
Приватбанк.
Нашатирьов Євгеній.

Звіт про витрату коштів на потреби добровольчого батальйону, а також передачу бійцям принесених речей, продуктів тощо буде опубліковано на сторінках тижневика «Нація і держава».

Редакція тижневика закликає своїх читачів підтримати воїнів Міжнародного батальйону ім. Джохара Дудаєва, які захищають незалежність України і нашу з вами свободу, посильною допомогою.

Віримо, перемога буде за нами.
Слава Україні! Слава Ічкерії!

Редакція «НіД»

ПОЛІТИКА

ЦІНА СВОБОДИ

Ще за тиждень до переговорів у «нормандському форматі» – Україна – ФРН – Франція – Росія, – які вчора ввечері нарешті розпочалися у Мінську, їх назвали останнім шансом відновити мир на Сході України і врятувати світ від третьої світової війни. Важко навіть припустити, щоб аж у такий успіх вірили лідери провідних держав світу, та відповідальність за майбутнє людства зобов'язує їх сідати за стіл переговорів із терористом і вбивцею, домовленості з яким нічого для нього не значать.

Події останнього тижня говорили про те, що і розвідка, і військові експерти західних країн були одностайними щодо намірів В.Путіна, які не обмежуються лише знищенням Української держави. Дехто із західних дипломатів вважає, що після України кремлівський диктатор касетними бомбами «захищатиме» російськомовне населення Молдови, Прибалтики, Казахстану. Але то були б лише віхи на його злочинній дорозі. Насправді Путін не дуже й ховається зі своїми планами. Він хоче мати в своїх руках європейські (поки що) країни, які дісталися його попередникові – диктатору Сталіну в результаті ялтинсько-потсдамських угод. Як сказав сьомого лютого на безпековій конференції в Мюнхені очільник МЗС РФ С.Лавров, ці угоди першими порушили німці, коли зруйнували… Берлінський мур. У залі – обурення і сміх. Західні політики сприймають слова росіянина як цинічне блюзнірство. Тим часом, то був лише пробний камінь.

Далі Лавров «просвітив» присутніх щодо анексії Криму Росією. «Крим, – сказав він, – мав право на самовизначення згідно з Хартією ООН». Приєднання ж Криму до України 1954 року назвав тоталітарним рішенням, яке Путін… виправив «демократичним» шляхом. Ну, хто б сумнівався щодо путінського «благородства», яке він не проти поширити на масштабніший простір. І з цим у Кремлі не ховаються. РФ, каже Лавров, пропонує створити «гуманітарний коридор від Лісабона до Владивостока». Схоже, у Москві вважають, що така «ідея» може привабити частину європейців – тих, які, на їхнє щастя, не перебували в «соцтаборі» під контролем імперії зла. Громадяни країн – колишніх членів Варшавського договору – лише при згадці про «гуманітарні» наміри Кремля переживають приблизно такий же стан, як і ті, в кого кров холоне в жилах перед смертю.

Учора саме виповнилося 70 років, коли в Ялті Рузвельт і Черчілль, підписавши угоду, віддали Східну Європу на поталу тиранові Сталіну. Його нащадок Путін сподівається, що світові лідери сьогодні повторять помилку своїх попередників? Мабуть, таки-так. Главу Росії, якому порядні люди вже давно не подають руки, тішить, що європейці намагаються будь-що домовитися з ним – навіть ціною неприйнятних для України компромісів. Він ігнорує їхні зусилля, а якщо й підпише (малоймовірно) якусь декларацію, то дотримуватися її не буде. Убивство українських громадян триватиме. Путін отримує фізичну насолоду від людських страждань і смерті. Пригадаймо, як у Лондоні понад два тижні у жахливих муках конав отруєний за наказом Путіна полонієм Олександр Литвиненко, або з яким злорадством Путін повідомляв, що поставить попереду своїх бандитів українських жінок і дітей та спостерігатиме, як по них стрілятимуть українські військові. Путін, як і той же Лавров, залюбки бреше, що «командир «Азова» і Дмитро Ярош закликають повбивати всіх росіян і євреїв». Схоже, йому приносить насолоду навіть створене його уявою видовище масових убивств «росіян і євреїв». І розстріл мирних жителів Краматорська і Маріуполя – також з розряду задоволень кремлівського маніяка, така собі розрядка – в очікуванні найголовнішої події його життя.

Заради неї Путін готовий пролити океан крові. Вбити народи. Зруйнувати древні цивілізації. Він чекає, коли до нього прийде президент США, якому він запропонує схему розподілу світу. І той погодиться. Неймовірно! Але поява Путіна, як убивці націй і народів, у ХХІ столітті – також неймовірність, яка стала реальністю. Путін прагне світового панування, бачить, як намагається його вгамувати світ, і – сміється. Напівбожевільна людина не може збагнути, що йому не по зубах демократична цивілізація, яка постала в США. І буде далі добиватися неможливого. Спинити тирана з людоїдськими притаманностями можна. І треба. І це не гріх. Якщо йдеться про порятунок людства від загибелі у пожежі третьої світової. Ядерної.

Марія БАЗЕЛЮК

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

НАГОРОДИ – ВІДВАЖНИМ

Восьмого лютого 2015 року, в приміщенні Патріархії УПЦ КП Святійший Патріарх Філарет здійснив урочисте нагородження медаллю «За жертовність і любов до України» 29 бійців Грузії (з них двох посмертно), які сьогодні мужньо захищають нашу святу землю Україну на війні проти путінських окупантів *(фото справа)*.

Привітати бійців прийшло багато друзів і гостей: бійці з батальону «Айдар», «Донбас», «Правий Сектор», «Грузинський легіон», Кіріон, Президент Грузії (2004– 2007 рр., 2008–2013 рр.) Міхеїл Саакашвілі, Перший заступник міністра юстиції України Гія Гецадзе, представники Альянсу Балто-Чорноморських Націй Тамар Шавладзе та Евеліна Аріфова *(фото внизу)*, представники Конгресу Українських Націоналістів, ОБСЄ, волонтери, журналісти з Майдан Прес Центру, 5 каналу, 1+1, ISTV, TVI, УНН, News One та інші.

Організаторами нагородження виступили Синодальний відділ соціального служіння та Управління зовнішніх церковних зв'язків УПЦ Київського Патріархату. Додамо, що грузинські воїни вже давно беруть участь в проведенні АТО, борючись проти зовнішнього агресора. Двоє з них були нагороджені медалями вже посмертно, для цього в Київ прибули їхні родичі та друзі. Окрім того, кожен боєць отримав подарунки від волонтерської організації «Народний тил».

Ми щиро дякуємо за мужність і відданість в боротьбі за свободу, нашим грузинським браттям, Героям України!

Фото Євгенії Назаренко, Людмили Дубік.







Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 ПАНОРАМА

ЯК КРИМСЬКІ ТАТАРИ ТА УКРАЇНЦІ ДО ГОЛЛАНДІЇ ЇЗДИЛИ


Мустафа ДЖЕМІЛЄВ (у центрі) під час конференції


Михайло РАТУШНИЙ на могилі Євгена Коновальця у Роттердамі

Михайло РАТУШНИЙ,
Голова Української Всесвітньої Координаційної Ради

Післямова до однієї міжнародної конференції в Нідерландах

Не скажу, що знання про Нідерланди в більшості українців обмежуються лише знаннями про голландський сир, тюльпани й Амстердам – місто чи не найбільш ліберального ставлення до людських слабостей у Європі.

Але, природньо, на тлі великих Німеччини і Франції Нідерланди виглядають не таким уже й впливовим та добре знаним гравцем європейської політики для українців.

Чи, справді, Голландія така невпливова? Навіть поверхове занурення в Інтернет переконує, що не така вона й маленька, ця «маленька» Голландія: компанії «Shell», «Philips», «KLM»... Один з найвищих показників валового національного продукту на душу населення в світі в абсолютному і відносному вимірі, країна стабільно тримається поруч із п'ятіркою найбільших експортерів планети – все це засвідчує, що потенціал Нідерландів залишився не лише в тих часах, коли Нью-Йорк був Новим Амстердамом, а й успішно реалізовується сьогодні.

Місце Гааги в трикутнику: Україна, Європа, Росія

Без сумніву, Нідерланди солідарні з позицією Євросоюзу стосовно санкцій супроти РФ у зв'язку з анексією Криму та агресією на Донбасі.

Та тут є декілька «але»: Голландія є чи не головним бізнес-партнером Росії в Європі. Товарообіг і розмір російських інвестицій в голландську економіку вражають. Росія збудувала біля Роттердаму газовий термінал, що дозволяє, завдяки спеціальній технології, зберігати до 15 млрд. кубометрів природного газу. Це дорівнює майже річному обсягу газу, що видобуває Україна. Самі Нідерланди на північному сході країни, в провінції Гронінген, володіють третім за розвіданими запасами родовищем газу в світі. Голландська газова компанія «Газюні», що здійснює видобування газу з цього родовища, володіє 9 відсотками газпромівського Північного потоку і тісно пов'язана з російським газовим гігантом. Для нідерландських виробників сільськогосподарської продукції російський ринок збуту приносив, до введення санкцій, хороший прибуток.

Все це накладається на розпіарене історичне тло, починаючи з Петра першого, який вчився в Голландії будувати кораблі, й кінчаючи Марією Путіною, дочкою теперішнього російського президента, яка тривалий час жила в Нідерландах і, як пишуть газети, перебуває в цивільному шлюбі з громадянином цієї країни. Москва через «Россотрудничество» і різні фонди, на кшталт «Руского міра», вкладає шалені кошти в гуманітарні, освітні та культурні проекти зі створення позитивного іміджу політики Кремля в країні тюльпанів.

А що ж Україна?.. Сказати, що Україна нічого не робить для своєї присутності в Королівстві Нідерландів, було б несправедливо. Але штатом посольства, що нараховує трохи більше 10 осіб, при тому, що жоден з них не володіє голландською мовою, важко змагатися з політикою Кремля. Стосовно фондів для роботи в гуманітарній чи інформаційній ділянці, то вони зовсім відсутні. Щодо голландської, то звичайно, в Нідерландах від школяра до пенсіонера всі досконало знають англійську, але почитати одну з ранкових впливових тут газет чи осягнути, про що дискутують на численних вечірніх ток-шоу голландською, – хоча одному працівникові нашого посольства не завадило б. Щоправда, є ще українська громада в Нідерландах. Нечисельна (до 10 тисяч), але високоосвічена, в переважній більшості з дипломами кращих українських і голландських вишів, після подій Євромайдану і війни на Сході України добре самоорганізована і вмотивована на допомогу Батьківщині. Вона чимало робить для посилення української присутності в Нідерландах і протидії адептам «руского міра» на Заході. Однак її зусиль, звісно, мало, бо коли в Києві хтось вважає, що найбільш проросійські настрої характерні для Берліна чи Парижа, то він не знає, чим дихають у коридорах офіційної влади в Голландії.

Така є, чи точніше була, диспозиція в трикутнику Голландія-Україна-Росія донедавна... До 15 липня 2014 року. До дня, коли над Донбасом було збито пасажирський літак рейсу МН16 Малазійських Авіаліній, котрий вилетів з Амстердаму і в котрому летіло 192 громадяни Нідерландів.

Трагедія, що ставить перед вибором: інтереси чи цінності

Терористичний акт з використанням сучасного зенітно-ракетного комплексу «Бук», що призвів до загибелі сотень пасажирів рейсового цивільного літака, шокував увесь світ, перевернув уявлення про події, що відбуваються на Сході України. Стало очевидним, що системи, які перебувають на озброєнні далеко не кожної армії в світі, сепаратисти не те що не могли купити у «Воєнторзі», а й мали б мати необхідні знання й навички для їх використання, котрими володіють лише фахові військові, які пройшли достатньо солідну армійську підготовку. Стало зрозумілим, що на Сході України воюють представники регулярних збройних сил Російської Федерації.

Особливо болючими наслідки терористичного акту поблизу Торезу були і залишаються для мешканців Нідерландів. Фото розкиданих людських тіл і речей пасажирів стосувалися чи не кожної голландської родини. Зсув громадської думки у ставленні до Росії й росіян був такий відчутний, що Марія Путіна терміново покинула місце свого проживання неподалік Гааги після заклику мера містечка Хільверсум «викинути її з країни». Але час є не лише найкращим лікарем – він є і найкращим чистильником. Після трагедії в небі над українським Донбасом минуло більш як півроку, на місцевому телебаченні почали більше говорити про втрати нідерландських фермерів від дії санкцій супроти Росії, ніж про необхідність оприлюднення результатів розслідування трагедії в небі України. Що візьме верх: вроджений економічний прагматизм голландців чи не менш характерна для них відданість гуманістичним цінностям? Час покаже.

Українці, татари й університетський Гронінген

Наприкінці січня цього року в Гронінгені, місті на півночі Нідерландів, з ініціативи нещодавно створеної Фундації «Українці в Нідерландах» та за сприяння Посольства України в цій країні відбулась міжнародна конференція «Крим: брати за стіною». Захід викликав неабиякий інтерес. У ньому взяли участь понад дві сотні учасників, більша частина з яких – викладачі й студенти місцевих університетів. Важливо, що були присутні представники Міністерства закордонних справ Нідерландів, Верховного комісара із справ національних меншин ОБСЄ, посольств США, Польщі, Грузії, Туреччини. Масово були представлені члени українських та кримськотатарських громад не тільки Нідерландів, а й Німеччини. «Вшанували» конференцію й працівники російського культурного центру Гронінгена на чолі з його керівником.

Без сумніву, головною на конференції була доповідь Мустафи Джемільова – лідера кримськотатарського народу, народного депутата України, людини, яку в дворічному віці було насильно депортовано разом з його народом із Криму, і котрому й зараз заборонено в'їзд до рідної домівки на анексованому росіянами півострові. Він навів чисельні факти грубого порушення прав людини і кримськотатарської національної меншини в окупованій Москвою автономії.

Було три головні меседжі, що звучали з уст усіх промовців: окупанти грубо порушують базові права і свободи – і людини взагалі, і представників конкретних національних меншин; слід посилити тиск і санкції супроти Росії; Крим був, є, і повинен залишатися невід'ємною частиною України. Свідченням неабиякого резонансу міжнародної конференції в Гронінгені стали чисельні публікації в голландській пресі, зустрічі української делегації в Парламенті Нідерландів, міністерстві закордонних справ країни, мерії міста Гронінген тощо. Мустафа Джемільов зустрівся з послами Сполучених Штатів та Туреччини, відбулися численні зустрічі з членами українських громад.

Висновки

Без сумніву: головний фронт протидії російській агресії тримають українські вояки в районі Маріуполя й Дебальцевого. Однак, ефективний захист українського суверенітету можливий лише за солідарності й допомоги всього цивілізованого світу, в першу чергу країн – євроатлантичної співдружності.

Заходам Кремля із нейтралізації міжнародних санкцій супроти країни агресора необхідно протиставити найактивнішу діяльність по лінії зовнішньої політики – об'єднавши зусилля українських дипломатичних установ та представників чисельних українських громад за кордоном.

Правда про злочини проти людяності й представників етнічних меншин та українців – і етнічних, і громадян України – має оперативно доноситись до світової громадськості, як підтвердження геноцидної сутності московської агресії і природи «руского міра», що вже будується в окупованому Криму і запроваджується на Донбасі.

Лише цією Правдою ми швидше переможемо і забезпечимо розгляд в Гаазі в Міжнародному Кримінальному Суді справи тих, хто розв'язав цю війну, що вже призвела до загибелі тисяч мирних громадян і змусила понад мільйон українців покинути свої домівки.

 НА ПУЛЬСІ

ЦЕНТР РЕАБІЛІТАЦІЇ ВЖЕ Й ОСВЯТИЛИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Керівник військово-патріотичної референтури КУН, сотник 34 сотні Майдану Революції Гідності Ігор Рудник наголосив, що важливість та актуальність відкриття Центру реабілітації та підготовки учасників бойових дій є зараз беззаперечною: «Сьогодні зібралось багато різних громадських діячів і активістів разом, бо нас об'єднала єдина мета – бажання перемоги над сьогоднішнім агресором і споконвічним ворогом – Московією. Саме тому всі наші соціальні та освітянські проекти, що будуть тут реалізовуватись, – спрямовані саме на це. Хотілося б, щоб такі центри реабілітації та підготовки учасників бойових дій на сході відкривались не лише у Києві, а й по всій Україні».

Офіцер батальйону УНСО Ігор Мазур (Тополя) запропонував вшанувати хвилиною мовчання всіх, хто загинув, боронячи українську землю і її свободу у всі часи, а також зазначив, що саме сьогодні 15-ті роковини як відійшов у вічність видатний громадський діяч, політв'язень, засновник УНСО Анатолій Лупиніс. І цей день є символічним, адже пам'ять про нього надихає досягнути поставлених цілей у нашій праці в стінах цього приміщення: «Ми розуміємо, що війна є війна, але прагнемо та будемо робити все, щоб не гинули наші патріоти, а гинули наші вороги!»

Зазначимо, що захід пройшов у по-справжньому дружній та теплій атмосфері. Промовці у своїх виступах вітали Конгрес,бажали успіхів у діяльності партії і реалізації усіх планів та проектів, а також висловлювали конкретні пропозиції щодо взаємодії та підтверджували готовність до співпраці.

Прес-центр КУН



АКЦЕНТИ

ПЕРЕМОГТИ І ПОВЕРНУТИСЯ ЖИВИМИ

Роздуми учасника Міжнародної конференції «Розвиток, стандартизація та впровадження тактичної медицини в Україні», що відбулася на громадському рівні 19–21 січня 2015 року.



Ігор РУДНИК,
сотник 34-ої сотні
Євромайдану

В Українській Повстанській Армії (УПА) у військовій стратегії підготовки і наказах на виконання бойового завдання ставилось завдання бійцям повернутися з бою живими. Ми – не кацапія, у нас немає «пушечного мяса», як там у них прийнято – «наши матери еще нарожают». У нас, українців-русичів, генетична особливість – поєднання любові до Батьківщини, захист її від ворогів і цінність нашого життя є на важливому місці. Тому наша культура настільки фундаментально сильна, що пройшовши століття крізь війни за виживання серед сусідів, будучи понад триста років у поневоленні, розкроєні, розкидані, ми на сьогоднішньому етапі своєї історії маємо велике випробовування бути гідними наших славних героїв минулого всіх часів, на чині яких ми виховувалися. І зараз дана нам Богом відповідальна місія з честю завершити цю святу справу наших предків, нашої нації у споконвічній визвольній війні проти московської агресії.

Маємо зробити все можливе і неможливе для перемоги над Московією сьогодні раз і назавжди. Так, ми буваємо різними, тому під різним кутом дивимось на певні речі і діємо. Але саме зараз, ми не маємо знаходити крапки роздору, а крапки дотику – порозуміння і єднання, бо мета у нас одна, життєво важлива для української нації – дати відсіч московському споконвічному окупанту і здобути Перемогу над ним раз і назавжди. Саме у цьому завданні ми маємо бути єдиною командою: політик-журналіст-Головнокомандувач Збройних Сил України-командний склад-боєць підрозділу-волонтер-громадянин. Чому я поставив у цій команді політика і журналіста на чолі? Тому що перші публічно діють, говорять, а другі розповсюджують все і всім, та, буває, ще й викривляють сказане. Слово українського політика – публічної людини має нести віру, впевненість, рішучість і натхнення до дій у Перемозі над ворогом, а не бути синонімом зневіри. Весь негатив про нашу справу, ідею, який часто буває між нами, – це плід ворога, що закрадається в наші голови, і ми маємо від себе це відбивати, як бійці відбивають ворожі атаки на полі бою. І думаючи, висловлюючись, діючи з харизмою Переможця, об'єднавшись, ми множимо цю силу в рази і разом нас багато, ми велика сила, як на Майдані Гідності переможемо і цього зовнішнього, лише на перший погляд міцного, ворога. Ось така команда, з такою силою дії задля нашої Переможної Мети має бути доброю, міцною опорою для нашого, чомусь «поганого» вже сьогодні Президента-Головнокомандувача Збройних Сил України, яка, лише підставляючи йому своє міцне плече дії і вимоги до дій, здобуде Честь і Славу України.

Отож на громадському рівні Світовий Конгрес Українців, Конгрес Українських Націоналістів, фонд «Соборність», з залученням інших активних громадських-волонтерських організацій та відповідних фахівців НАТО наприкінці минулого місяця протягом трьох днів провели дуже стратегічно важливі наукові слухання і обговорення теми запровадження тактичної медицини в Україні, яка в нас не те що запущена, а її немає як такої. Тому розвиток цієї вкрай потрібної системи, умноження шансів на життя бійця Армії при виконанні завдання на полі бою, має бути в сьогоднішньому стані війни з Росією одним з ключових пріоритетів концепції Національної Безпеки України, в якій сьогодні відсутній цей вкрай важливий розділ безпеки громадянина-воїна в разі війни.

Система «Розвитку, стандартизації та впровадження тактичної медицини в Україні» має бути негайно прийнята відповідним чином на законодавчому рівні держави і швидкими темпами включена у вишколи програми сучасної бойової і тактичної підготовки особового складу Міністерства Оборони, Міністерства Внутрішніх Справ та інших відповідних відомств. До впровадження та виконання проекту має також активно включитися Інститут Військової Медицини. І не дай Боже заговорити цю важливу справу! Наступна така конференція з тактичної медицини в найближчі строки має відбутися на державному рівні, з метою кваліфікованого, системного і швидкого вирішення. Адже найбільша цінність в Україні – життя громадянина, життя бійця нашої Армії.

Виконати бойове завдання і повернутися додому живими! Слава нам і слава Україні!!!



ДУМКИ З ПРИВОДУ

МЕНТАЛЬНІСТЬ ОРДИ

Вітчизняні сайти слідом за сусідськими наввипередки ретранслюють міркування одного з «гігантів думки та батьків російської демократії», колишнього львів'янина, а нині лідера партії «Яблоко» Григорія Явлінського. «Санкції Заходу можуть перевести Росію в категорію таких країн, як Зімбабве. РФ повинна терміново робити низку кроків, зокрема, виводити своїх військових з Донбасу», – констатує Григорій Олексійович і дає свій рецепт залагодження ситуації: «По-перше, ініціювати міжнародну конференцію з Криму. По-друге, треба реально вивести зі Східної України всіх цих «відпускників»… По-третє, Росія повинна стати частиною коаліції в боротьбі з ІГІЛ».

Що ж, спробуємо в такому ж режимі вияснити ці тези.

По-перше, пан Явлінський пов'язує необхідність виведення російських військових з Донбасу не через порушення норм міжнародного права, не через агресію Кремля проти його «історичної батьківщини», а через санкції Заходу, спрямовані на протидію цій агресії. Тобто, за логікою російського ліберала, якби не санкції, то й військових можна було б з «відпустки» не відкликати.

По-друге, вивести загарбників пропонується лише зі Східної України, а щодо Криму ініціювати міжнародну конференцію. В перекладі з московської мови на людську це означає недвозначну схему: ми залишаємо Донбас в обмін на мовчазну згоду на анексію Криму.

По-третє, цей обмін підсилюється тезою про те, що «Росія повинна стати частиною коаліції в боротьбі з ІГІЛ». Тобто держава-терорист пропонує свої послуги в боротьбі з тероризмом. Втім, свого часу це спрацювало: гучні заяви Кремля про боротьбу з тероризмом на тлі мобілізації світової спільноти після 11 вересня 2001 року розв'язали Путіну руки для придушення Чечні.

І наостанок про Зімбабве. Колись, у спогадах Іллі Еренбурга прочитав, як один радянський літературний чиновник запитав у Пабло Неруди: «Як Ви, такий великий письменник, можете жити в такій маленькій країні, як Чилі?» Майбутній нобелівський лауреат з гідністю відказав: «Це моя батьківщина».

Григорію Явлінському невтямки, що не соромно жити в маленькій країні. Сьогоднішні реалії такі, що ганебно бути громадянином Росії. Це розуміють, скажімо, деякі власники готелів, які не хочуть бачити серед своїх пожильців росіян, деякі вчені, які відмовляються від російських відзнак.

Цього не розуміють, на жаль, російські ліберали. Втім, це їхній клопіт. Не втручаймося у внутрішні справи сусідів. Просто наше "ПНХ" повинно стосуватися не «ПТН», а їх усіх. Бо «вата головного мозку» – діагноз не поодиноких індивідів, яких вносять до санкційних списків, а принаймні того відсотку осіб, котрі дії «ПТН» схвалюють.

І насамкінець. Поняття «ментальність орди» (за назвою одноіменної книжки про Росію ввів у обіг незабутній Євген Гуцало. Якби вся його творча спадщина обмежувалася тільки цією метафорою, він і тоді б назавжди залишився в нашій свідомості.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ



ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ДРУГІ «КРУТИ»…

«На Трубежі, на грізнім рубежі
Воздравіє, поставимо їм свічі
Вони живі для нас у віковічі,
І пам'ять їхню не сточить іржі…»

Борис Олійник

Попри вже більш-менш відому широкій громадськості історію без будь-якого сумніву героїчного подвигу української молоді в бою з московсько-більшовицькими військами під Крутами в січні 1918 року залишається в інформаційній тіні не менш героїчний подвиг українських козаків та селян під час другої навали російських окупантів через рік: у лютому вже 1919-го…

4 та 5-го лютого 1919 року відбулася видатна подія в історії національно-визвольних змагань українського народу на початку XX століття. Наступаючі на столицю УНР з Бахмутського напрямку війська російських окупантів були зупинені відносно невеликим загоном добровольців-патріотів: козаків та селян з навколишніх містечок та сіл навколо річки Трубіж. Добровольці з Вороньківської, Бориспільської, Березанської й Баришівської сотень Переяславського полку під проводом сотника Івана Черпака вступили в смертельний бій з переважаючими силами ворога, що рухався на бронепоїзді на Київ. Бій розпочався біля залізничного мосту через річку Трубіж неподалік села Коржі нинішнього Баришівського району. Два дні тривав нерівний бій мужніх захисників Вітчизни з добре озброєним військом московських загарбників. Стримуючи знавіснілого ворога, віддали своє життя близько сімдесяти вороньківців та тридцяти березанців, а також до десятка мешканців сіл Іванків та Глибоке…Вороги так були розлючені спротивом українців, що в злобі потопили тіла загиблих під льодом Трубежа! Більшість козаків, які залишилися в живих, не маючи більше набоїв для захисту, знемагаючи від холоду й голоду, були змушені відступити від Коржів. Їхній героїчний подвиг стримав наступ московсько-більшовицьких військ на цілий тиждень (!) та дав можливість керівництву УНР евакуюватись до Житомира в зв'язку з наступом переважаючих сил червоних та білих окупантів на Київ, а військам Директорії організовано відступити на захід, щоб продовжувати боротьбу за Українську державу.



Подвиг героїв довго замовчувався в умовах десятиліть радянської окупаційної влади, насадженої Москвою в Україні. Але після відновлення незалежності нашої держави правда про подвиг героїв бою на Трубежі, як і про подвиг героїв бою під Крутами, стає все більш відомим громадськості й набуває особливої актуальності під час війни, розв'язаної проти України новітнім кремлівським імперським режимом!

Українська влада мала б подбати про встановлення хоча б до 100-річчя події гідного пам'ятника патріотам на місці їх смілivого бою біля мосту через річку Трубіж, а також забезпечити висвітлення цих подій і в шкільних підручниках, у пресі, щорічне пошанування подвигу Героїв Трубежа на високому державному рівні, як це відбувається вже, слава Богу, з пошануванням Героїв Крут!

Цьогоріч подвиг Героїв Трубежа вшановувала громадськість села Вороньків, де стараннями громадськості нещодавно встановлено пам'ятник героям-односельцям, представники місцевої школи і селищної ради, Бориспільської райради та райдержадміністрації, а також делегація громадськості зі столиці. Відвідали та вшанували молитвою місце останнього спочинку на Вороньківському кладовищі керівника героїчного бою сотника Івана Черпака та його двох побратимів. Пізніше столична делегація, до якої входили представники Спілки офіцерів України, КУН, «Просвіти», «Соловецького Братства», ОУН, Народного Руху України, Української партії та численна делегації курсантів-богунівців відвідала місце бою біля залізничного мосту через річку Трубіж. На мітингу, освяченому єпископом УАПЦ Володимиром Черпаком, виступили: дослідник подій на річці Трубіж Анатолій Ковальчук, заступник Голови СОУ Євген Лупаков, народний депутат багатьох скликань Іван Заєць та інші промовці зі складу делегацій громадськості із Борисполя, Переяслава-Хмельницького та Яготина…

Георгій ЛУК'ЯНЧУК,
голова МГО «Соловецьке Братство»

 ВІДГОМІН ДОБИ

ШТРИХИ ДО ІСТОРІЇ ГІМНУ «ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА»

(До 140-річчя першого виконання)

У цій історії символічним є те, що автори представляють території двох віддалених одна від одної частин України. Вірша «Ще не вмерла Україна» написав у 1861 році уродженець хутора, нині селища Чубинське біля Борисполя поруч з Києвом – Чубинський Павло (1839–1884). Він відомий український етнограф, фольклорист і економіст, вчений європейського рівня. За свою діяльність перебував під постійним наглядом поліції. У 1861 році, тобто після смерті Т.Шевченка та його перепоховання в Каневі (22 травня 1861 року), у серпні П.Чубинський написав вірш «Ще не вмерла Україна»:

Ще не вмерла Україна ні слава, ні воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Ще розвіє чорні хмари, і біля віконця
Ми в своїй вкраїнській хаті діждемося сонця.
Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
Запануємо ми браття, у своїй сторонці.
Наливайко, Залізняк і Тарас-Трясило
Із могили нас зовуть на святеє діло.
Спогадаймо ж славну смерть лицарів козацтва
Щоб не стратить марно нам свойого юнацтва.
Гей Богдане-Зиновію, необачний сину,
Нащо віддав на поталу неньку-Україну.
Щоб вернути її честь, станем куренями,
Наречемось України вірними синами...
Наші-братчики-слов'яни вже за волю встали,
Не дійде ніхто, щоб ми позаду зоставлись.
Тож вставайте разом всі, братчики-слов'яни.
Тоді згинуть вороги, і воля настане...
Душу тіло ми положим за нашу свободу
І докажем, що ми, браття, козацького роду.
Гей о гей же, браття милі, нумо братися за діло.
Гей о гей, пора вставати, пора волю здобувати.

Через короткий час рукопис П.Чубинського потрапив до відомого Львівського літератора Ксенофонта Климковича і він надрукував вірш «Ще не вмерла Україна» одночасно з «Заповітом» та «Мені однаково» – як вірші Т.Шевченка, а тому певний період часу вважали, що вірш цей написав Т.Шевченко, але в скорому часі автор став відомий і збірка потрапила до священика, композитора уродженця с. Улюч Добромильського повіту на Львівщині Михайла Вербицького (1815-1870) і він написав музику на вірш П.Чубинського «Ще не вмерла Україна». Цей твір Чукбинського-Вербицького, вперше був виконаний в 1883 році в Перемишлі на святі Івана Купала. «Перемишль, описав А.Вахнянин, – був неначе розсадником музикального життя русинів в якому брали жваву участь музикальні родини Леонтовичів, Сінкевичів, Менцінських, Лаврівських, Кордасевичів, Вербицьких та ін.». На початку 1863 року в Перемишлі А.Вахнянин організував студентську громаду, до якої належали вихованці духовної семінарії та учні гімназії. А.Вахнянин був послідовником «перемиської музичної школи» Михайла Вербицького та Івана Лаврівського. Під впливом творчості Т.Шевченка і зв'язків з великою Україною в Перемишлі та інших галицьких містах в яких були гімназії засновувались таємні гуртки. Обидві частини поневоленої України інтенсивно, хоч і нелегально, проводили формування національної свідомості. У час розгулу російського деспотизму на підросійській Україні у 1891 році групою українських патріотів було засноване таємне «Братство Тарасівців», які на могилі Т.Шевченка в Каневі прийняли присягу, серед активних тарасівців був видатний діяч українського національного руху Микола Міхновський (1873–1924), який у 1900 році написав працю «Самостійна Україна».

Після першого виконання гімну «Ще не вмерла Україна» у 1863 році через півтора роки, в грудні 1864 року, перемиський єпископ Тома Полянський (1796–1869) запропонував режисерові Карелу Канцу включити пісню в оперету «Запорожці». Після успішної прем'єри оперети пісню «Ще не вмерла Україна) заспівали у Львові, Станіславі, Володимирі-Волинському та східних регіонах України.

Перемишль тривалий час був осередком української національної культури. Так в Українському дівочому інституті 21 березня 1901 року вперше відбувся публічний концерт на честь Т.Шевченка на якому серед інших була виконана пісня «Ще не вмерла Україна». Доповідь, з якою виступила викладач О.Домбчевська, вона закінчила словами: «Україна ще не вмерла, та не вмре», там же була виконана пісня на слова І.Франка «Не пора, не пора москалеві й ляхові служить».

10 листопада 1901 року студенти Львівського університету співали пісню «Ще не вмерла Україна» на студентському вічі з вимогою відкриття українського університету. У зв'язку з цими подіями сенат університету призупинив навчання і розпочав розслідування в справі недозволеного віча. Двох студентів В.Темницького та І.Косевича було виключено з університету назавжди, а М.Щуровського, В.Пачовського і Є.Бурчинського на два до чотирьох курсів.

Студентська молодь самоорганізовувалась і коли розпочалась світова війна у 1914 році вони створили Український легіон – Українські січові стрільці. При виході першої сотні 10 вересня 1914 року до оборони Карпат комендант УСС М.Галущинський прощав їх словами «Ще не вмерла Україна». В Карпатах на Бескиді за Вербіжем хор сотні В.Дідушка співав на цісарські уродини, після Служби Божої, пісні: «Ще не вмерла Україна» та «Ой у лузі червона калина».

Пісня «Ще не вмерла Україна» ставала масовою і навіть у таборі військовополонених українців з російської армії у Фрайштадті (Австрія) 25 березня 1917 року на вічі вони в супроводі оркестри проспівали «Ще не вмерла Україна». Ними були поставлені вимоги повернення прав до Переяславського трактату з 1654 року, які порушені московськими царями.

Під бурхливу овацію був проспіваний гімн «Ще не вмерла Україна» 11 січня 1918 року, після зачитання М.Грушевським IV Універсалу (проголошення самостійності України) і оголошення результатів голосування у Будинку Центральної Ради в Києві.

Величним відспівуванням національного гімну «Ще не вмерла Україна» закінчилось 19 жовтня 1918 року засідання Української Національної Ради у Львові у великій залі «Народного дому» на вулиці Театральній 22, на якому було проголошено Східну Галичину територією Української держави.

Після програшу визвольних змагань, у міжвоєнний час, на Західних територіях України на всіх патріотичних зібраннях виконувався український національний гімн. У боротьбі за українську державність у березні 1939 року сейм Карпатської України проголосив своїм державним гімном пісню «Ще не вмерла Україна», державною українську мову і синьо-жовтий прапор з тризубом. В час Другої світової війни 30 червня 1941 року у Львові після зачитання Я.Стецьком Акту про відновлення української державності у будинку «Просвіти» на пл. Ринок 10, учасники Народних Зборів виконали гімн «Ще не вмерла Україна».

Пройшло ще багато часу української бездержавності і тільки 24 серпня 1991 року Верховною Радою України був проголошений Акт незалежності України, всенародно схвалений 1 грудня 1991 року. Одначе офіційним Гімном Української держави Конституцією України 1996 року було визнано тільки музику М.Вербицького без слів і щойно 4 березня 2003 року Верховною Радою (конституційною більшістю) був затверджений текст Державного гімну (фрагмент вірша П.Чубинського). Треба відмітити, що жоден із парламентських представників Фракцій Комуністичної та Соціалістичної партій за прийняття тексту не голосували. Тепер велично звучить повний Гімн України, і можна закінчити словами І.Франка:

Довго нас неволя жерла,
Досі нас наруга жре,
Та ми крикнем: «Ще не вмерла,
Ще не вмерла і не вмре».

Іван ГОЛОВАЦЬКИЙ, професор

 ВСЕ – ДЛЯ ПЕРЕМОГИ

НОВОРІЧНА ПОЇЗДКА В АТО

Ця історія почалася ще наприкінці минулого року, коли виникла ідея придбати для добровольчого батальйону автомобіль. Для цього підшуковувалися варіанти в Австрії, інших країнах. І нарешті пропозиція з Польщі виявилася доступною і реалізувалася.

З сусідньої країни позашляховий «Форд» лазурового кольору було доправлено до України, технічно переобладнано зусиллями добровільних помічників. Внаслідок цього джип отримав додаткові броньовані обладунки, пройшов додатковий техогляд, доукомплектування, а також змінив окрас на маскувально-білий, відповідно до сезону. Цю «операцію» здійснили самбірські конгресівці на чолі з Василем Спаньчаком, заступником голови Львівської КУН. До її втілення долучилися також його родичі з діаспори.

Коли постало питання доправити автомобіль безпосередньо в зону АТО, звичайно, ніхто й думки не мав позбавити цієї приємності Василя Спаньчака. Йому також були передані кошти, зібрані Проводом ЛОО КУН, деякими районними осередками, а також кошти, зібрані Стрийською організацією (Ростислав Готь). Долучилися активно також особисто члени Самбірського осередку КУН, прізвища яких відомі. І їх буде обов'язково відзначено. Допомагали деякі позапартійні патріоти. Для того, щоб авто не переганяти порожнім, Володимир Дублянко закупив м'ясні продукти у вакуумному пакуванні у тій же Польщі. Стрияни додали ще продукти, теплий одяг, теплі шкарпетки, сигарети. Федір Савчин – військовий референт ЛОО долучив шість пачок препарату целоксу особисто від себе.

Отже, після того, як джипові обшили бензобак додатковими бронепластинами, придбали і доукомплектували безпілотник, дві акумуляторні батареї, п'ять кеварових шоломів, антифриз, бензогенератор, бронежилети, екіпаж у складі Василя Спаньчака та добровчиця з діаспори Віталія Гірняка вирушив у дорогу. Напередодні весь вантаж освятив отець Ярослав Скипакевич у Самборі.

Коли я хотів телефонічно привітати друга Василя з іменинами, то отримав несподівану відмову прийняти вітання у зв'язку з обстрілом аеропорту Донецька, який чувся у телефоні. Виявляється, день виїзду не афішувався, тому я міг підвести приятеля. Але обійшлося, дякувати Богу.

Тепер, коли все позаду, якось легко переглядаєш фото, відеофільм, на яких у тому числі, зафіксовано і засніжені простори Донбасу, і зруйновані будинки, і наших безстрашних героїв-оунівців на чолі з комбатом «Буревієм». Тепла зустріч з ними відбулася біля місця ведення боїв батальйону ОУН. Решту подробиць неварто розповідати задля безпеки учасників подій.

Невдовзі для оунівців у Донбас буде відправлено ще один автопоїзд із запасним комплектом коліс для джипа – Форда та іншим необхідним. Для додаткового залучення коштів ЛОО КУН проводитиме доброчинні концерти на інші заходи.

Ігор ДАНИЛИХА, м. Львів

 ПАМ'ЯТІ НЕСКОРЕНОГО

15 РОКІВ БЕЗ АНАТОЛІЯ ЛУПИНОСА

Ми випрягли волів, перевернули плуга
Сідлаємо коней та гостримо списи…
Чекає бій. Все інше буде після
Життя триває – точиться війна.
Анатолій Лупиніс

П'ятого лютого патріотична громадкість вшанувала 15-річчя відходу в кращі світи вічного революціонера, поета-дисидента Анатолія Лупиноса. Біля козацького хреста на Байковому кладовищі, де покоїться справжній герой України, зібрались хлопці з УНА-УНСО, багаторічним ідейним та польовим командиром якого і був Лупиніс, та бійці з зони АТО з батальйону ОУН. Ігор Мазур (Тополя), Андрій Пастушенко (Сивий) та син Анатолія – Микола Лупиніс поділилися спогадами про легендарного борця за незалежність пострадянських держав від зазіхань імперської Росії ще на початках 90-х… Найцікавіше, що людину, яка офіційно не займала ніяких посад, приймали найвищі посадовці Азербайджану і Вірменії, Грузії та Чечні… скрізь, де колишня імперія влаштовувала криваві бійні. Принципового борця з тоталітарною імперською Росією поважали всі, навіть колишні генерали КГБ та МВС! В особі Анатолія Лупиноса Україна і не тільки вона, втратила Людину з великої літери, яких, на превеликий жаль, так не вистачає в наш воєнний час… Його посвята всього себе боротьбі за визволення українського та інших народів колишнього СССР з російської тюрми народів є прикладом для наслідування молодих патріотів України, котрі тепер ведуть важку смертельно небезпечну війну проти путінських окупантів на Донбасі.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК



 МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ВІДЛУННЯ БОРОТЬБИ ОУН ТА УПА НА ЗАХОДІ ЄВРОПИ

Доповідь з наукової конференції Всеукраїнського братства вояків УПА. (Організація Українських Націоналістів І Українська Повстанська Армія. Історія, уроки, сучасність) 16-17 січня 1993 р. м. Івано-Франківськ

Іван ГРИШИН-ГРИЩУК, письменник

На Нюрнберзькому процесі в 1945–1946 рр. над головними німецькими військовими злочинцями, де мені довелося побувати, совєтська делегація на чолі з прокурором Р.Руденком намагалася притягнути до судової відповідальності керівників ОУН–УПА. Однак американський суддя Лоуренс усі ці домагання категорично відкинув, зіславшись на ряд незаперечних документів, які спростовували співпрацю українського руху Опору з німцями.

Ось лише деякі з них. Уже 25 листопада 1941 р. гестапо, довідавшись про те, що ОУН готує загальне повстання, видало таємний наказ арештувати всіх активістів Руху Бандери в райхскомісаріяті Україна. Німці розстрілювали їх без слідства. Але це не спинило визвольної боротьби. Ряди ОУН зростали. Водночас вона почала закладати комори зброї та харчів, провела масову акцію проти здачі продовольчих контингентів німцям та виселення людей до Райху. Озброєні групи ОУН атакували лінії зв'язку та шляхи сполучення, комори постачання та господарські об'єкти.

Інший документ, який ліг на стіл Військового трибуналу в Нюрнберзі, – таємне донесення СД (німецької таємної поліції) за №26 від 29 квітня 1942 р. В ньому повідомлялось, що в Україні відбулася нелегально II Конференція ОУН – Бандери, яка винесла рішення не розпорошувати сил на дрібну партизанщину, а готуватися до широкого повстанського руху. Тоді ж, у квітні–травні, з'явилися окремі групи національної самооборони на північно-західних землях України. У згаданому донесенні підкреслювалося, що «Рух Бандери перейшов останнім часом щораз то більше до методів активної боротьби. Вже в травні було встановлено, що Рух Бандери серйозно зайнявся створенням бандитських груп, зокрема в західній частині України. У червні 1942 р. встановлено існування їхньої банди також в околиці Кам'янця-Подільського». Невідповідність у датах, очевидно, пов'язана з поспіхом або неуважністю перекладачів.

Газета німецьких нацистів «Фелькішер Беобахтер» (3.11.1942) застерігала свої чинники в Україні, зокрема в генерал-губернаторстві та райхскомісаріяті, що в лісах Волині та Полісся об'єднуються банди ОУН під назвою Українська Повстанська Армія (УПА). Це було перше повідомлення з ворожих уст про УПА.

З німецьких архівів відомо, що офіційною датою створення УПА прийнято вважати 14 жовтня 1942 р. Це підтверджує таємний звіт німецької армії від 16 жовтня, в якому сказано, що озброєні загони українських націоналістів уперше згуртувалися в околицях Сарн в одну велику групу, яка постійно поповнювалася. Такі з'єднання постали в районах Колок, Пустомитів, Крем'янця.

Перше відлуння про діяльність ОУН–УПА я почув у Празі після вбивства чеськими патріотами райхспротектора Чехії та Моравії Гайдріха. Так, серед українських емігрантів у Празі з уст в уста передавалося ім'я «Клима Савура» (полковника Клячківського), який на самому початку воєнних дій УПА командував усіма відділами на Волині, в районі Костополя. Його з'єднання було побудоване за принципом регулярної армії, в усіх підрозділах панувала військова дисципліна. Діяв штаб з оперативним і розвідчим відділами.

У підпільній пресі Праги набула розголосу III Конференція ОУН, що проходила 17–21 лютого 1943 р. Нелегальні «Листи» Карлового університету цитували витяги з резолюції Конференції, зокрема ті місця, де були викладені основи ідеологічного спрямування УПА: «...Сучасна війна на Сході, що її розпутано в ім'я імперіялістичних інтересів німецького націонал-соціялізму та московського большевизму... це в першу чергу війна з приводу України, яку обидва імперіялізми трактують у своїх загарбницьких плянах як центральну проблему їх імперіялістичної політики на Сході Європи... Тому для українського народу являється невідкладною вимогою вести боротьбу проти обидвох імперіялістів на платформі власних сил, а в основу своєї співпраці з іншими народами класти їхнє визнання нашого права на власну державу і на цій площині шукати спільних інтересів західних, східних народів у спільній боротьбі проти німецько-московського та інших імперіялізмів».

Оскільки після створення поста Головного командира Української Повстанської Армії, на який було призначено Романа Шухевича, УПА набрала сили, проти неї були кинуті не тільки каральні загони та поліція, але й війська вермахту. Можливо, саме тому в повідомленнях ОКВ (Об'єднане командування Вермахту? – Н.О.) з'явилися лаконічні рядки про УПА. У першому офіційному повідомленні (7.02.1943) мовилося про захоплення українськими повстанцями Володимира. У другому повідомленні від 22 лютого 1943 р. йшлося про бої УПА з совєтськими партизанами в лісах поблизу Сарн, Столина, Володимирця, Цуманя, Оржева.

ОКВ не приховував і деяких своїх поразок, що їх завдавала УПА німцям. Так, у журналі воєнних дій ОКВ надибуємо повідомлення від 12 квітня 1943 р., в якому говориться, що 24-а дивізія, до складу якої входили полк СС, два полки мадярів, полк узбеків і казахів, після запеклих триденних боїв мусіла здати відділам УПА населені пункти Острог, Шумськ, Крем'янець, Мізоч, Вербу.

Штаб ОКВ у своїх донесеннях згадав також про бої з УПА в червні 1943 р. під командою генералів Гінцлера та фон дем Баха, коли проти українських повстанців було виставлено 10 тисяч німецьких і польських поліцаїв та жандармів, 10 моторизованих батальйонів з артилерією, 50 танків і бронетранспортерів, 27 літаків. Надзвичайно жорстокі бої точилися в районі Горохова, Любомля, Дубна, Крем'янця, Луцька. 2 травня 1943 р., як писала газета «Штюрмер», на шляху Ковель–Рівне загинув від куль УПА шеф німецьких штурмовиків СА Віктор Люце.

Важко сказати, з якою метою, але німці у своїх повідомленнях про бої з українськими повстанцями час від часу називали чисельний склад УПА. Цифра, треба сказати, вражаюча: 200 тисяч повстанців. Про це я сам читав у німецьких часописах. Щоправда, цифри ті наводилися вже в 1944 р., коли поразка німців у війні стала очевидною. Чи відповідали вони дійсності, нині важко сказати. Але можна погодитися з істориком Володимиром Косиком, який стверджує, що після взяття Києва совєтською армією в листопаді 1943 р. німці оцінювали збройні сили УПА від 40 до 80 тисяч (без озброєного підпілля ОУН). Цілком можливо, що під кінець війни число повстанців і збройного підпілля сягало тієї цифри, що її подавали повідомлення ОКВ. Очевидно, що середня чисельність УПА сягала 40–50 тисяч чоловік.

Та якою б не була чисельність УПА, факти свідчать самі про себе: Українська Повстанська Армія – явище феноменальне в історії національно-визвольних війн усіх народів. Ні французький Резистанс, ні групи грецької ЕЛАС, ні навіть регулярна армія Тіто не до порівняння з тією жертовністю та високою організованістю, що їх проявили стрільці УПА. Вони не мали за собою жодних державних структур, ніякої зовнішньої підтримки. Заслуговують на увагу похвальні слова генерала де Голля, сказані ним наприкінці серпня 1944 р. в Рамбуйє: «Якби я мав таку армію, яку має ОУН, німецький чобіт не топтав би французької землі».

Влітку 1943 р., коли два імперіялістичних хижаки зійшлися у двобої на Курській дузі, доля закинула мене в окуповану німцями Францію. Тут до моїх рук потрапила книжка групенфюрера СС Ґ. Бергера «Записки». Мою увагу привернула мапа-схема Волині та Поділля, на якій були позначені райони, зайняті партизанами. Крім великих міст і деяких районних центрів, більшість території перебувала під контролею українських повстанців. Німецький генерал писав, що в жовтні та листопаді 1943 р. підрозділи СС нав'язали противникові 47 боїв, у яких німці втратили до півтора-двох тисяч чоловік. Згадувалося в цих «Записках» і про бої УПА в різних місцевостях Галичини, на Уманщині, в Карпатах.

У газеті «Ліберасьон» від 12 грудня 1943 р., яку нелегально видавала Національна Рада руху Опору, посилаючись на радіостанцію «Вільна Україна», яка діяла при УПА, повідомлялося, що 21–22 листопада 1943 р. в лісах біля Житомира (с.Будераж, на Рівненщині) відбулася I Конференція поневолених народів Східної Європи й Азії, на якій були присутні делегати різних національностей, переважно тих, що воювали в УПА. Конференція засудила обидва воюючі між собою імперіялізми, які заперечують право народів на вільний політичний і культурний розвиток у самостійних національних державах і несуть усім народам політичне, соціяльне та культурне поневолення у формі гітлерівської «Нової Европи» чи «большевицького СССР». Конференція вирішила продовжувати боротьбу проти спільного ворога.

Дещо пізніше в нелегальних газетах французького руху Опору «Комба», «Ліберасьон», «Котід'єн де Парі» були опубліковані деякі матеріяли Великого Збору ОУН (Великий Збір УГВР. Н.О.), що проходив 11–15 червня 1944 р. в Карпатах біля Самбора. На цьому Зборі було створено загальноукраїнський політичний центр для координації боротьби, щоб у вирі тотальної війни «оборонити український нарід та його провідні кадри перед фізичним знищенням і повести його до боротьби за своє визволення та власну суверенну державу». За ініціативою УПА з українських політичних середовищ було організовано всеукраїнський провідний центр під назвою «Українська Головна Визвольна Рада» (УГВР).

Резолюція цього Великого Збору ОУН зіграла вирішальну ролю на Нюрнберзькому процесі, коли були відкинуті домагання совєтської делегації про притягнення ОУН до судової відповідальности за нібито співпрацю з гітлерівцями. Ця резолюція аж ніяк не применшує ролі чільних представників УГВР, які наприкінці 1944 р. повели таємні переговори з комісарами генерала де Голля при посередництві Василя Вишиваного (Вільгельма фон Габсбурга). Між тим, вище згадана резолюція фігурувала також на Генеральній Асамблеї ООН у жовтні – листопаді 1946 р.

А тепер кілька методологічних зауваг, так би мовити, загального пляну. Як не парадоксально, але трагедія України у XX ст. не була несподіванкою. Вона намітила контури й обумовила ті обставини, через які потім пройшли майже всі народи Східної Європи. Проте йдеться не про відтворення самих лише фактів минулого, хоч і вони важливі, а про потребу безперервного діялогу минулого з теперішнім. Адже у кожного часу – своє життя, і час відчуває його по-своєму тому, що в ньому, такому як є, він щасливий. Неправильно вважати, що щастя виключає біль і тривогу, трагедію і смерть. Навпаки, це його складові частини. Воякам УПА подобався їхній час – іншого в них не було. Вони відчували, окрилені ідеєю Незалежности та Соборности, що вирвалися з лабет неволі у безкрайній світ, справжній, грізний, непередбачуваний і невичерпний, де все можливе, все – від найкращого до найгіршого. Один Бог знав, що буде завтра, і це тайно тішило кожного повстанця, бо він бачив у відкритій далечині, де все несподіване, саме те, чим він жив, за що боровся. І саме в цьому загадка нашої історії – загадка щастя борців за Україну. Сучасний історик не розкусить часу, доки не доберется до тієї середини, де захована ця загадка.

Думаю, що є історики чи молоді люди, наші сучасники, котрі не знайомі з переґуком поколінь або не могли так безпосередньо спостерігати за часом, як це випало мені. Та є багато й тих, що особисто пережили ці події, що були не просто свідками, але й учасниками. Співпраця між такими людьми може бути плідною.

Звичайно, надто важко писати історію подій пережитих, так само складно писати історію подій, яких не переживав. У першому випадку ми перебуваємо в полоні того, що бачили на власні очі, й того, що любимо. В другому – нам не вдається відтворити атмосферу того часу. Дивовижна таїна життя, вічно блаженного, так повно і незворушно зануреного в себе! В усякому разі таке враження справляють на мене деякі спроби розповісти про боротьбу ОУН–УПА в окремих виданнях останнього часу з цілком протилежних ідеологічних позицій.

Не зачіпатимемо проблеми таланту, обдарування, об'єктивності чи сумнівних намірів різних авторів. Вважаю, що спільною їх рисою є відсутність атмосфери подій або ж фальшування її. Ця проблема викликає в мене сумнів дещо ширшого характеру.

Тому й запитую себе: коли пробую розповісти про відлуння боротьби ОУН–УПА на заході Європи (не меншою мірою виникає потреба сказати і про її відлуння на сході Європи), то чи не такий же я далекий від суб'єктивності сучасників тих подій, як і ті, що були очевидцями? Чи в змозі взагалі відтворювати історію той, хто не може прожити ту епоху і відтворити її в наші дні?

Природньо, постає відповідь: важливо науково відзначити об'єктивні умови на основі правильної, теорії взаємин між соціяльними структурами суспільства, загальну історичну кон'юнктуру та окремі події. Тим не менше, суб'єктивність погляду, атмосфера подій також виступає однією з умов відтворення історії. Невже історики віддадуть цю монополію белетристам і публіцистам? З їхнього боку це стало би своєрідним відступництвом.

Власне кажучи, історія боротьби ОУН–УПА і є тим перелогом, зорати який мають свідки та дійові особи, з одного боку, історики – з другого. Було би корисним, якби ті, хто пережив ці події, відтворили їх у своїх спогадах. Зрозуміло, що політичні переконання накладуть на них свій відбиток. Цей діялог між свідками та істориками стане й діялогом між поколіннями. Це винятково важливо.

Нині, коли Україна здобула незалежність і стоїть на шляху державотворення, з усією очевидністю помітно, що в суспільстві пробудився інтерес до діяльности ОУН–УПА.

Трагічна дійсність тоталітаризму спотворила людські душі, знівелювала духові цінності. За націоналістичну діяльність переслідували, жорстоко карали, і в багатьох тих, хто зберіг у глибині серця спогади, й досі не пробудилося бажання говорити. Ідеологи комунізму витворили офіційну версію, доклавши чимало зусиль то того, щоби сплапюжити національно-визвольну боротьбу українського народу в 1941–1945 рр. Мовчали й т.зв. «чисті» історики, а якщо й знаходились окремі сміливці, які наважувалися говорити куцу правду, то, як водилося, виправдовували свій схематизм браком історичної перспективи.

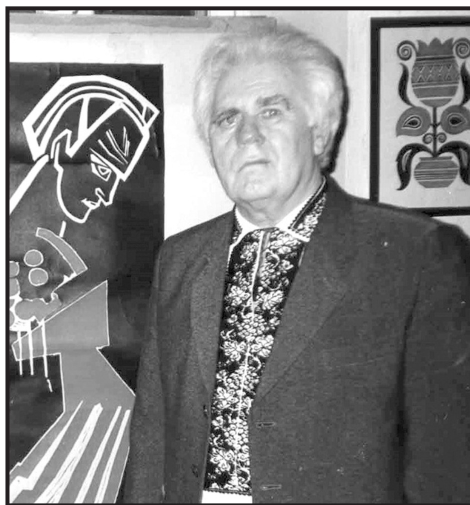
Закінчення на 7-й стор.



ПОДВИЖНИКИ НАЦІЇ

ІЗ КОГОРТИ НЕСКОРЕНИХ

5 лютого відійшов у засвіти Микола Григорович ПЛАХОТНЮК – лікар, активіст Клубу творчої молоді, політв'язень, видатний громадський діяч, творець і директор Музею шістдесятництва. Щиро сумуємо…



Микола мав би народитися на Тихому Хуторі поблизу Жашкова на Київщині. Та вперше він побачив світ Божий 8 травня 1936 року в селі Фосфорит Щигровського району Курської області, в Росії. Там від голоду і репресій рятувалася розкуркулена сім'я Плахотнюків. Ще в ранньому дитинстві мама сказала хлопчику: «Ми українці, дитино!».

Під час війни сім'я повернулася у рідний Тихий Хутір. Виховувався й навчався Микола в природньому українському середовищі. 1955 року закінчив школу. Тоді ж захворів на туберкульоз, лікувався два роки. Загострення хвороби траплялися й пізніше.

Закінчивши Київське медичне училище 1959 року, працював фельдшером у селі. 1960-го вступив до Київського медінституту на лікувальний факультет. Був комсоргом групи і відповідальним за сектор культури у факультетському профбюро.

1963-го, прочитавши в газеті про Клуб творчої молоді (КТМ) «Сучасник», Микола Плахотнюк долучився до його роботи. КТМ організовував літературні та музичні вечори, художні виставки, створив студентський міжвузівський фольклорно-етнографічний гурток і визнаний хор «Жайворонок», заклав традицію Шевченківських читань 22 травня біля пам'ятника Т.Шевченку. У Клубі часто бували Іван Світличний, Євген Сверстюк, В'ячеслав Чорновіл, Алла Горська та інші шістдесятники.

Улітку 1963 р., М. Плахотнюк написав листа до Міністерства вищої освіти УРСР, у якому запропонував, щоб викладання велося українською мовою, бо в інституті навчаються переважно українці або ті, хто вивчав українську мову в школі. Листа було переслано ректорові медінституту проф. Братусю, який сказав Плахотнюкові, що викладати українською мовою не можна, бо в інституті навчаються іноземці, яких треба навчати російською мовою.

23 березня 1963 М. Плахотнюк організував вечір у клубі медінституту за участю Василя Симоненка, Миколи Вінграновського, Віталія Коротича та інших поетів, а вже 14 грудня того ж року він був на похороні Симоненка у Черкасах. Відтак 22 грудня, на дев'ятий день по смерті поета, організував у медінституті вечір його пам'яті. Вечір намагалися заборонити чи зірвати. Миколу викликали в партійні й комсомольські інстанції, але обмежилися доганою. Сам Плахотнюк вважав цей вечір першим випробування його громадянської зрілості.

У серпні 1965 р. Україною прокотилася хвиля арештів української інтелігенції. Під неї потрапив і студент п'ятого курсу стоматологічного факультету Київського медінституту Ярослав Геврич, який жив в одному з Плахотнюком гуртожитку. Вони разом ходили на репетиції хору «Жайворонок», разом організовували в інституті ватагу колядників, а Геврич зібрав інститутську капелу бандуристів. Подзвонивши родичам Геврича, Плахотнюк відніс йому передачу в тюрму, знайшов йому адвоката, домігся, щоб свідчити на його захист у суді. Але в березні 1966 р., зайшовши до зали суду над Гевричем, Плахотнюк побачив тільки суддю, засідателів, прокурора, адвоката, підсудного і охорону. Він відмовився давати покази в незаконно закритому суді і звернувся зі словами підтримки тільки до підсудного. Згодом саме це сміливе заступництво за Геврича було потрактоване як початок психічної хвороби.

1966 р. Плахотнюк закінчив медінститут. Працював у туберкульозному шпиталі в Пущі-Водиці, у тубсанаторії в Димері під Києвом.

22 травня 1967 року, у річницю перепоховання Т.Шевченка, біля його пам'ятника в Києві зібралося кількасот людей – покладали квіти, читали вірші. Після 21 год. з'явилися машини з міліціонерами, які кинулися на чергового промовця, але він заховався в натовпі. Тоді схопили 4-5 осіб із натовпу. Учасники вечора оточили міліціонерів, скандували «Ганьба!» і примусили їх від'їхати геть, щоправда, забравши затриманих. Плахотнюк, який теж був тут, запропонував піти до ЦК КПУ, що на нинішній вулиці Банковій, і домогтися звільнення заарештованих. 200–300 осіб вирушили до ЦК. Ішли щільною колоною — не співали, не кричали, щоб не дати приводу для звинувачень у порушенні громадського порядку. Дорогою їх облили водою пожежні машини. О пів на другу ночі прибув міністр охорони громадського порядку І.Головченко (у вишиванці) зі «свитою», в якій був і заступник голови КГБ УРСР генерал Калаш, і запропонував демонстрантам викласти свої претензії. З натовпу вийшла Оксана Мешко і завимагала звільнити заарештованих. Міністр пообіцяв, що до ранку їх відпустять, просив уранці прислати до ЦК делегацію демонстрантів, а зараз розійтися. Більшість послухалась, а близько 40 осіб таки залишилися чекати звільнення заарештованих. Годині о 3-й ночі їх привезли і випустили на очах очікуючих. Через декілька днів після демонстрації Плахотнюк був звільнений з роботи.

У червні 1969 р. в Дніпропетровську був заарештований поет Іван Сокульський, з яким Плахотнюк познайомився в листопаді 1968-го. Плахотнюка допитували у справі заарештованого, та нічого не домоглися. Після допиту запропонували звільнитися з кафедри «за власним бажанням» (він почав працювати на кафедрі невропатології Київського медінституту з 01.09.1969), хоча парторг кафедри сказав, що старраннішого співробітника вони не мали принаймні останні 10 років. Плахотнюк відмовився, і його звільнили «за скороченням штатів».

13 січня 1970 р. в Дніпропетровську відбувся суд над Іваном Сокульським. Плахотнюк надіслав у дніпропетровські газети, які опублікували «викриття» І.Сокульського, свого відкритого листа на його захист. Надіслав він цього листа і матері в'язня, що пізніше було розцінене як «розповсюдження матеріалів антирадянського змісту».

12 січня 1972 року, під час масових репресій проти української інтелігенції, був заарештований і М. Плахотнюк. Звинувачений за ч. І ст. 62 КК УРСР «антирадянська агітація і пропаганда». У вересні експертиза Інституту ім. Сербського в Москві поставила Плахотнюкові діагноз «шизофренія з манією переслідування, періодично неосудний». Київський обласний суд постановив направити Плахотнюка на примусове лікування в спецпсихлікарню.

З 24 листопада перебував у Дніпропетровській СПЛ, з вересня 1976 – в Казанській. Неодноразові висновки медичних комісій про припинення примусового лікування (1974, 1976, 1977) Київський обласний суд відхиляв. Нарешті, в лютому 1978 року, на чергове клопотання медичної комісії суд переводить Плахотнюка в лікарню загального типу. Тільки в серпні 1978 р. перевели його Черкаську ПЛ (м. Сміла). 1979 року медична комісія подала Плахотнюка на виписку з лікарні, але Київський обласний суд знову відмовив. У листопаді 1980 повезли його в Москву в Інститут ім. Сербського, де сказали, що йому давно пора бути вдома. 5 березня 1981 р. його нарешті виписали з Черкаської лікарні.

8 квітня 1981 року невідомі тяжко побили Плахотнюка в Києві – зламали ребра і поперечні відростки тазових хребців. Близько місяця провів у лікарні. Його попередили, що наслідки побоїв можуть виявитися в будь-який час сильними болями і ревматичними ускладненнями.

Плахотнюк не зміг улаштуватися на роботу в Києві чи області. Зрештою його направили на курси підвищення кваліфікації в стаціонар обласного протитуберкульозного диспансеру в Черкасах. Оселився в гуртожитку на околиці міста. 6 вересня 1981 р., Плахотнюка заарештували за сфабрикованим звинуваченням. 30 вересня його доставили в Черкаську психлікарню. Експертиза визнала його осудним. 30 грудня 1981р. привезли в Інститут ім. Сербського, де його також визнали осудним. У квітні 1982-го засуджений на чотири роки позбавлення волі. Карався у Луганській області. З квітня 1984 – на так званій «хімії», працював бетонувальником, мулярем і стропольщиком на будівництві лікарні в м. Луганську. У червні 1984 р. звільнений умовно-достроково, два роки працював у Луганському тубдиспансері фтизіатром.

З травня 1989 р. Плахотнюк працював у Києві лікарем міської туберкульозної лікарні.

З 1991 р. – член Українського комітету «Гельсінкі-90», член Проводу Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих. З 1994 р. – голова правління громадської організації Музей шістдесятництва, створеної за ініціативою Надії Світличної. Подвижницькою працею М.Плахотнюка в Києві створено Музей шістдесятництва. Музей відкрито 24 серпня 2012 на вул. Олеся Гончара, 33. Головна ідея Музею — екскурс в історію, боротьба за національне відродження, феномен самвидаву, репресії, яким піддавалися шістдесятники, відродження народних традицій. В експозиції – тисячі експонатів: рукописи, старі фотознімки, особисті речі шістдесятників.

М. Плахотнюк до останнього часу організовував історико-культурні заходи, виступав у пресі зі спогадами та розповідями про шістдесятників.

2001 р. нагороджений орденом «За заслуги» ІІІ ступеня, 2005 – ІІ ступеня, 2008 р. – Орденом Свободи. Лауреат премії ім. В. Стуса 2013 року за книжку «Коло́ворот: Статті, спогади, документи» та створення Музею шістдесятництва.

Дружина М.Плахотнюка – Валентина Чорновіл, син Богдан 1990 р.н., яким ми щиро співчуваємо. Україна втратила в особі Миколи Плахотнюка великого трудівника і подвижника національного духу. Вічна пам'ять йому і слава.

Василь ОВСІЄНКО, Ірина РАПП



МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ВІДЛУННЯ БОРОТЬБИ ОУН ТА УПА...

Душі молодого покоління протягом довгих років дратували спогади учасників ОУН–УПА, які пошепки й таємно передавались у родинному колі. І так само молоді люди байдуже знизували плечима, слухаючи нудне бубоніння здичавілих від багатолітньої безвідповідальності «славних чекістів та відважних ястребків». І раптом у роки т.зв. перебудови (можливо це явище доведеться пояснювати в майбутньому) національно-визвольна боротьба ОУН–УПА (мені не хотілося б казати увійшла в моду, цей вислів невдалий) – стала поруч питань, що хвилювали весь український нарід на Батьківщині та за її межами, неначе доля нації була сфокусована на головних проблемах передвоєнного та повоєнного часу і саме на цих подіях. У контексті руху Опору в країнах Європи вони тепер розкриваються по-новому. Тож історіографія ОУН–УПА є частиною історії національно-визвольної боротьби народів як Східної так і Західної Європи. Вона спроможна багато що пояснити, якщо буде прогресувати якісно. Коли ж цього не станеться, то наслідки можуть бути фатальними.

Неважко уявити, з якою полегкістю зітхнула би громадська думка, котра шукає правди, якби учасники ОУН–УПА були реабілітовані. Це не значить, що таким чином була би раз і назавжди встановлена історична справедливість в усіх її подробицях, і прийшов би кінець усім суперечкам.

Уже сьогодні варто зробити: по-перше, окреслити теоретичні проблеми та наукову термінологію, щоби мати змогу виявити витоки, розвиток і вплив руху Опору в Україні та хід новітньої української історії зокрема і на східньоєвропейські процеси взагалі; по-друге, скласти теоретично обгрунтований перелік питань, за відповіддю на які слід звернутися до документів і свідків. Це допоможе визначити напрям наукових пошуків. Нарешті, по-третє, забезпечити на міжнародному рівні збереження розсіяних по цілому світі документальних матеріялів, скласти перелік тих, які доступні, скласти повнішу бібліографію, сприяти публікації матеріалів і спогадів, а також взаємним контактам свідків і дослідників, а головне – відкрити вченим-історикам широкий доступ до архівів КПСС і КГБ.

м. Вижниця, Чернівецька область

Закінчення. Початок на 6-й стор.



НАРОДНА ІНІЦІАТИВА

ЯК РІДНИЙ КРАЙ БОРОНИТИ, РАДИЛИСЯ НА ХОРТИЦІ

З доброї волі свідомих українців 31 січня – 1 лютого 2015 року у Запоріжжі на о. Хортиця відбулась історична подія: Перший з'їзд Народних рад України та об'єднань Державницького спрямування під гаслами «Україні – системні зміни, а не їх імітацію» та «Від влади олігархії – до народовладдя». Продовжуючи давні традиції збиратися на раду на Хортиці, на Січі, делегати 17 областей з 16-ти Народних рад і 20 організацій державницького спрямування радилися, як жити, як боронити й розбудовувати свій рідний край, свою Батьківщину – рідну Україну.

Найважливішим підсумком з'їзду стало створення Народної Ради України як найвищого органу територіальних громад України та прийняття у козацькому, Січовому колі УНІВЕРСАЛУ – звернення до українського народу, де проголошені мета й задачі Народної Ради України, окреслені шляхи здійснення ухвалених доленосних Рішень, заклик до українців приєднуватися до Народної Ради України, у тому числі, – й шляхом створення НАРОДНИХ РАД у кожному куточку України: області, районі, місті та селі.

Народна Рада України бере на себе завдання щодо проведення в Україні національних, революційних змін шляхом:

– встановлення Українського, національно-державного устрою, усунувши кланову олігархічну систему від влади;

– утвердження Української Національної Ідеї;

– сприяння утворенню місцевих територіальних громад як основи прямого народовладдя в Україні.

Закінчення на 8-й стор.

 ТВОРЧІСТЬ

ДЖЕРЕЛА ВІРИ НОСЕНКО



Канівська поетеса, громадська діячка, очільниця районної просвіти, відома й шанована на Черкащині людина протягом 2014 року видала дві книжки поезій. Ось що пише про них відомий письменник і невтомний краєзнавець, заслужений працівник культури Михайло Іщенко.

За епіграф збірки поезій «Моє джерело» Віри Носенко можна було б поставити вірша «Я вчилася любити Україну»: *«Та неможливо вчитися любити: // своє життя у неї переллю. // Без України я не можу жити, // бо вірно Україну я люблю!»* Лірика Віри Носенко чиста, без будь-яких надхудожніх нашарувань, але позначена тонким проникненням у саму сутність явищ, які піддані вдумливому осмисленню. Тим часом образна система надзвичайно містка й афористична за вільним плином пісенного дзеркала мови читач відчуває вимогливу працю гранослова...

Віра Володимирівна повсякчас відчуває свою кровну спорідненість із землею предків, свідома особистої місії вірної дочки народу.., не відділяє власної долі від долі нації, яка породила її... Поетка громадянського регістру, Віра Носенко не тільки маніфестує вітальну силу патріотичних переконань, а й щоденною працею утверджує їх, як модератор національно-демократичного спектру політикуму Канівщини... Сурмою боротьби за ствердження життєдайних скарбів нації звучить творче кредо Віри Носенко:

Мова, Народ і Земля – триєдині
У величі, силі, могутті країни.

Збірка «Джерелиця» багатогранна й інтригуюча. Поезії пашіють гарячим палом розтривоженої душі. Певна річ, вимогливий читач знайде в ній дзвонкову криницю поклиКів до істини, цілющий еліксир віри, надії й любові в шаленстві нашої вулканічно розбурханої доби. Креативні нурти поетичної джерелиці Віри Носенко емоційно наснажені, експресивні, як золоті ключі рідного слова і мислі.

Віра НОСЕНКО

Присвячую журналістам, з якими жорстоко розправлявся підрозділ «Беркута» на столичнім Майдані…

ВБИВАЛИ СЛОВО НА МАЙДАНІ

Могуття Слова – заміцніше криці,
Не має меж, не має грані:
У темну ніч в моїй столиці
Вбивали Слово на Майдані.

Кийками голови ламали
За правду й волю, мрію чисту,
Народ вкраїнський – катували,
Вбивали Слово журналіста.

Народ повстав, Майдан клекоче:
Жити в покорі – не та мить!
Вкраїнська нація вже хоче
У правовій державі жить!

А ці «вояки» у погонах, –
«Глухі» й «німі» з бандитським хистом, –
На плацах Києва, в загонах
Вбивали Слово журналіста.

Та посіпакам все ж прийдеться
Відкрить забрало… Будуть взнані!
Їм ця злочинність – не минеться:
Вбивати Слово на Майдані!

04.01.2014

Я пишаюся тим, що народ України засвідчив себе перед людством остаточно і безповоротно українською європейською Нацією!

МИ – ЄВРОПЕЙСЬКА НАЦІЯ

Народ мій не злякать і не здолати,
Не вбити Волю й Мову материнську!
Тебе, мій роде, мусять шанувати:
Ти – Нація правічна! Українська!

Ти вже не люд звичайний, пересічний,
Ти вже не публіка зневажливо-чудна.
За Правду борешся, Україно одвічна:
Життями платиш дорого й сповна.

Проти облуд і вражого свавілля
Повстав Народ і вийшов на Майдан –
Проти злочинного обману й божевілля!
Наш – не скорити дух і гордий стан!

Вкраїну нашу будем боронити,
За неї душу й тіло покладем!
Ми хочемо в державі вільній жити –
До Правди і Свободи з честю йдем!

Ми вже не другорядні, темні люди,
Ми не миряни, не людці, не зброд:
Ми – українці! Є – і вічно будем!
Ми – європейська Нація! Народ!

09.01.2014

МИ ЗЕМЛЯКИ ВЕЛИКОГО ТАРАСА

Ми Твої діти, внуки, земляки,
Лише розділені історіями часу,
Несемо шану, пам'ять крізь віки,
Пророче слово Велета – Тараса.

…Свій пильний погляд кинув на Дніпро,
У далечінь степів, полів, обширів.
У спраглі душі сієш лиш добро,
Щоб величались ми у щасті й мирі.

Єднаєш словом віщим і святим
Свою завітну землю Батьківщини.
Навчи нас, Батьку, жити і рости,
Кохаючись в одвічній Україні!

Ми Твої діти, внуки, земляки,
Ми Твої щирі правнуки, Пророче,
Твій дух нескорений ніким повік-віки
У душу й серце вщент налити хочем.

О, наш Кобзарю, Світоче потужний,
Твої слова – всесильні в «Заповіті»!
Слова Провісника – стокрилі, в правді дужі,
Дороговказом вчать народи жити.

Повік лунатиме могутня духівниця:
«Кобзар» Шевченка – в ногу йде із часом!
Вкарбовуєм слова, які міцніші криці,
Ми – внуки, правнуки Великого Тараса!

17.02.2013

МИ УКРАЇНЦІ – НЕСКОРЕНИЙ НАРОД

Чи ми «укри», чи ми українці?
Чи ми люди із різних широт?
Прагнем щастя і миру по вінця:
Ми – єдиний вкраїнський Народ!

Нам Московія шле злої долі,
Її вабить вкраїнська земля…
Ні, не будемо більше ніколи
У кривавих руках москаля!

Злоба й ненависть у супостатів,
В їхніх жилах отрута тече:
Нас повіки не зможуть здолати
Агресивним кровавим мечем.

Вражій силі не станем коритись,
Вбороняємо край свій з любов'ю!
Скоро час прийде ворогу впитись
Трутизною і власною кров'ю!

Так, ми «укри»! Ми всі українці
Від низин – до найбільших висот!
Прагне щастя і миру по вінця:
Нескорений вкраїнський Народ!

09.08.2014

 НАРОДНА ІНІЦІАТИВА

ЯК РІДНИЙ КРАЙ БОРОНИТИ, РАДИЛИСЯ НА ХОРТИЦІ

Перший з'їзд Народних рад України та об'єднань Державницького спрямування прийняв за основу з подальшим доопрацюванням програму реформування країни «Як нам облаштувати Україну».

З'їзд затвердив стратегію здійснення системної люстрації влади з метою по-життєвого усунення основних антиукраїнських сил від державних справ: усіх членів ПР й КПУ та їх спільників.

Розуміючи, що без наведення конституційного ладу в Україні неможлива побудова Української України, делегати з'їзду затвердили основні положення Народної Конституції, покликаної створити підгрунтя для формування Українського Уряду.

Жваво відбулося обговорення питання воєнної доктрини України, а також шляхів наведення ладу на російсько-українському фронті й звільнення окупованих територій.

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Головою Народної Ради України було обрано Олега Валентиновича Ткаченка, м. Запоріжжя (голова Народної Ради м. Запоріжжя і Запорізької області, Голова Запорізького обласного об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, Командир Запорізького батальйону СІЧ).

Заступниками голови Народної Ради України було обрано:

– Олега Степановича Гуменюка, м. Рівне (голова Рівненського обласного відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів, заступник голови Рівненського обласного об'єднання Спілки офіцерів України);

– Тимура Миколайовича Наумича, м.Чернігів (командир з'єднання резервістів Чернігівської області);

– Миколу Володимировича Бабича, м. Черкаси (голова Черкаської Народної Ради).

Секретарем Народної Ради України обрано Михайла Петровича Чорнобородова, м. Запоріжжя (секретар Народної Ради м. Запоріжжя і Запорізької області).

В ході роботи з'їзду були окреслені шляхи об'єднання розрізнених ініціатив окремих територіальних громад з метою наведення ладу в Україні в усіх сферах життя (економіка, освіта, медицина, ЖКГ, соціальний захист тощо).

Делегати з'їзду переконані: якщо ми (фізичні особи, громадські рухи, політичні партії, інтелігенція, підприємці тощо) організуємося у потужний рух, з урахуванням і позитивного досвіду, і помилок минулого, – лише тоді у нас з'явиться можливість бути не тільки географічним, а й політичним центром Європи!

Прес-служба
Народної Ради України

 НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Шість гривнів…	Шість гривень…
Надіслати термінову депешу…	Надіслати депешу…
Запалення десен…	Запалення ясен…
Починаються заморозки…	Починаються приморозки…
Стріляти у затилок…	Стріляти в потилицю…
Утворення єдиної маси…	Утворення суцільної маси…
Запаковочний…	Пакувальний…
Запорозька Січ…	Запорізька Січ…
Миротворницькі сили…	Миротворчі сили…
Без усякого сумніву…	Без жодного (ніякого) сумніву…
Вважається такою, що заселена…	Вважається заселеною…
На терезах вирішується питання…	На терезах виважується питання…
Не хочу відволікатися на ці процедурні моменти…	Не хочу відриватися від головного через ці процедурні моменти…
Відноситися до більшості…	Належати до більшості…
Дати зелену вулицю…	Відкривати зелену вулицю…
У нього подавлений настрій…	У нього пригнічений настрій…
Пророблена робота…	Виконана робота…
Висловлюватися косноязично…	Висловлюватися недорікувато…
Макової росинки в роті не було…	Ріски (рісочки) в роті не було…
Під суворим секретом…	Під великим секретом…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9